

VASILIJ MELIK — ŠESTDESETLETNIK

Čas teče brez prestanka za vsakega enako hitro. Vendar se vsem številnim znancem in prijateljem profesorja Melika, ki praznuje šestdesetletnico plodnega življenja, zdi proslavljanje tega dogodka nekako prezgodnje, morda celo nedojemljivo, čeprav ga je sprejeti kot dejstvo. Njegova vitalnost, ki ga neprestano poganja v snovanja, v delo, v gibanje, je enaka mladeniču na začetku življenjske poti. Zavojuje nje tudi sam slavljenelec sprejema in doživlja svoj praznik predvsem le kot neizogibnost.

Vasilij Melik, rojen 17. januarja 1921 v Ljubljani kot sin uglednega slovenskega geografa, univerzitetnega profesorja in akademika ter družbenopolitičnega delavca Antona Melika, je maturiral na klasični gimnaziji leta 1939 in štiri leta pozneje tudi ob študiju primerjalne književnosti, ki mu je še vedno blizu, diplomiral iz zgodovine sredi vojne vihre na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Poleti leta 1942 je bil nekaj časa v italijanski internaciji, a na koncu leta 1944 na prisilnem delu.

Po osvoboditvi so ga zavoljo znanja jezikov pritegnili k Tanjugu, kjer je delal v najtežjih mesecih obstoja te naše agencije oziroma njene podružnice v Ljubljani. Od tam je prešel k Mestnemu arhivu ljubljanskemu in Slovanski knjižnici, kjer je v dvojni funkciji — kot pomočnik arhivarja in kot knjižničar — v letih 1945/1947 pomagal obnavljati obe, za ljubljansko kulturno sredino tako pomembni ustanovi. Intelektualne sposobnosti, domače okolje in po vestnem šolanju in študiju bogato pridobljeno znanje so ga vse močneje usmerjali v znanstveno delo; že leta 1946 je v Geografskem vestniku izšla prva njegova razprava. Še kot srednješolec je dobival prva »uvodna« pogloblja v znanstveno dejavnost — na povsem drugem področju, kakor si ga je pozneje sam izbral — ko je spremljal očeta na terenskih proučevanjih slovenskega ozemlja. Na eni izmed takih poti sva se tudi sre-

čala na Kredarici poleti 1937. leta, ko je za očeta zbiral dnevne vremenske podatke. Od tod verjetno še danes njegova »strast« za skoraj vsakotedenske pohode po poteh in stezah Slovenije.

Usmeritev v znanstveno delo ga je pripeljala na Filozofsko fakulteto v Ljubljani, kjer je bil leta 1947 izvoljen za asistenta na takratnem inštitutu za zgodovino, in začela se je njegova dolgoletna in uspešna akademska kariera. Hkrati je začel na tedaj ustanovljeni Višji pedagoški šoli predavati slovensko zgodovino, kar je opravljal vse do odhoda k vojakom. Ko so na novi Ekonomski fakulteti uvedli predmet gospodarske zgodovine, je bil izvoljen za predavatelja tega predmeta in je to ostal vse do spremembe študijskega programa, ko so predmet ukinili (1952/59). Zatem se je vrnil na Filozofsko fakulteto kot asistent oddelka za zgodovino. To je bil čas, ko je Melik znanstveno dozorel in se je začel njegov znanstveni vzpon. Leta 1959 je promoviral in naslednjega leta je bil izvoljen za docenta za zgodovino jugoslovanskih narodov (razen Slovencev) novejšega obdobja do konca prve svetovne vojne. Kmalu po reelekciji je postal izredni profesor ter je začel predavati tudi slovensko zgodovino istega obdobja, a leta 1974 je dosegel naziv rednega profesorja za zgodovino Slovencev in drugih jugoslovanskih narodov od srede 18. stoletja do 70 let 19. stoletja. Od srede 60 let dalje teče njegova najplodnejša doba znanstvenega dela in po rezultatih tega dela sodi prof. Melik danes med najboljše poznavalce slovenske zgodovine 19. stoletja in je največji specialist za posamezna vprašanja in probleme tega obdobja.

Slavljenčevo znanstveno in strokovno delo je glede na problematiko, v katero je posegal, raslo vzporedno s akademsko kariero. Ko danes gledamo nazaj, lahko trdimo, da je bilo zelo raznovrstno in je poleg zgodovine, populacijskih in demografskih vprašanj zajelo še področje arhivistike in bibliografije.

Na področju zgodovine njegovo raziskovalno delo — zelo nazorno ga prikazuje bogata objavljena bibliografija — ni zajemalo zgolj slovenske zgodovine iz obdobja, ki so ga obsegala predavanja. V posameznih razpravah je posegal nazaj v problematiko srednjeveške zgodovine, na drugi strani pa tudi v snov prvih let stare jugoslovanske države, a z demografskimi in upravnimi študijami celo v čas po osvoboditvi. Prav tako je Melik iz slovenskega okvira prehajal na proučevanje zgodovine drugih jugoslovanskih narodov in narodnosti; v zvezi s tem je objavil tudi pregledne članke iz njihove preteklosti. Težišče njegovega dela pa je vendar bilo in je še danes na raziskovanju slovenske zgodovine 19. in začetkov 20. stoletja. Tu je mnogo prispeval vzponu slovenske historiografije, k njenemu napredku in kakovosti.

Že v času prvih posegov na znanstveno področje je Melik začel s proučevanjem zgodovine volilnih sistemov in volitev na Slovenskem od leta 1848 dalje; pri tem je moral globoko zaorati v neobdelano njivo. Prvi dve razpravi o tej problematiki sta zajeli volitve v Trstu v letih 1907—1913 in pa volitve za parlament v Frankfurtu na Slovenskem v 1848. letu (št. 6, 8). Z rezultati analize teh volitev je opozoril na pomembnost proučevanja te problematike v politični zgodovini Slovencev. Raziskovanju teh vprašanj bodisi v mejah posameznih krajev oziroma okolišev (Trst, št. 11; Jesenice, št. 48; domžalsko in kamniško območje, št. 70; Kranj, št. 78; ozemlje grosupeljske občine, št. 97 in 105) bodisi posameznih vprašanj oziroma volitev (volitve v konstituanto leta 1920, št. 43; število komunističnih poslancev v ustavodajni skupščini leta 1920/1, št. 56; delavske stranke na volitvah 1920—1927, št. 109; demokratizacija volilnega sistema 1907, št. 127) se je posvečal vse do današnjih dni. Prvo sintezo dolgoletnega znanstvenega dela na tej problematiki je dal v dopolnjeni in razširjeni obliki z besedilom doktorske

disertacije v obsežni monografiji Volitve na Slovenskem 1861—1918, Ljubljana 1965, str. 440 (št. 53). Knjiga, ki temelji na veliki množini arhivskega gradiva (volilni fond) in njegovi podrobni analizi, ni dala zgolj volilnih sistemov — o čemer je za Slovenijo, Istro in Dalmacijo avtor dal zelo pregleden članek v Enciklopediji Jugoslavije 4 (št. 38) — marveč predvsem analizo samega poteka volitev, dalje preverjene podrobne rezultate posameznih volitev na Slovenskem, a še posebej je avtor v njej na teh osnovah osvetljeval, poglobljal in mnogokje na novo odkrival tokove slovenske politične zgodovine tega obdobja. Knjigo je oceniti za »eno izmed temeljnih del za zgodovino Slovencev v ustavni dobi habsburške monarhije.« Z njo je tudi utrdil temelje za poznejše, doslej v naši historiografiji najtemeljitejše proučevanje politične zgodovine Slovencev od marčne revolucije do prve svetovne vojne, ki je bilo opravljeno večinoma pod njegovim vodstvom. Rezultati Melikovega proučevanja volilne problematike, katere najboljši poznavalec je postal, so trajni in upoštevati jih bo moral vsakdo, ki se bo posvečal znanstveni obravnavi slovenske zgodovine tega časa.

To področje Melikovega znanstvenega dela ga je samo po sebi usmerjalo v proučevanje problemov politične zgodovine Slovencev, ki se ji je v največji meri posvečal. Že na 5. zborovanju slovenskih zgodovinarjev v Novi Gorici (1948) je imel zelo odmeven referat o marčni revoluciji 1848 na Slovenskem; k problematiki tega leta se je pozneje ponovno vračal (št. 21, 85, 86, 123, 146). Prav tako pa je neposredno po tem letu začel objavljati svoje zgodnje razprave o političnem razvoju na Slovenskem (št. 8, 21, 34). Ko je Zgodovinsko društvo za Slovenijo na predlog tedanjega predsednika v svoj delovni program sprejelo ponovno proučitev politične zgodovine Slovencev od 1860. leta naprej, je našlo ne samo zavzetega, marveč tudi usposobljenega izvrševalca te zahtevne naloge v profesorju Meliku, ki se je tedaj, kakor že rečeno, vse bolj usmerjal na ta vprašanja slovenske zgodovine. Znal si je pridobiti krog sodelavcev, ki so z organiziranim timskim delom pod njegovim vodstvom in hkrati z njim po krajših časovnih obdobjih proučevali politični razvoj v posameznih zgodovinskih pokrajinah. Sam je vedno prevzemal raziskavo političnega razvoja v tedaj osrednji slovenski deželi — Kranjski — in dajal sintezo za vsakokratno raziskano obdobje. Tako je od leta 1963 dalje (št. 49, 50) zelo načrtno nastajala revizija našega znanja o slovenski politični zgodovini za čas, ki ga je v svoji kulturnopolitični in slovstveni zgodovini zajel I. Prijatelj, a za dobo po letu 1895 je kot rezultat proučevanja (ki ga je za leta po 1903 vodil J. Pleterski) nastajal nov prikaz tega področja slovenske zgodovine (npr. št. 52, 62, 67, 71, 80, 96, 103, 112, 113, 139).

Ob tem široko zasnovanem znanstvenem delu so nastajale tudi mnoge podrobne študije za posamezna vprašanja in probleme slovenske zgodovine tega časa. Eno takih področij, kamor se je Melik ponovno vračal, je bilo proučevanje za slovensko politično gibanje zelo važnega obdobja taborov. Zanimale so ga zlasti razmere, v katerih oziroma iz katerih je taborsko gibanje zraslo in nato po nekaj letih zamrlo, vsebina slovenskih zahtev oziroma programov, ki so jih na taborih postavljali in zahtevali, vloga ljudskih, kmečkih množic v narodnem gibanju, liberalno klerikalna nasprotja in nastopi nasprotnikov slovenskega narodnega gibanja (št. 34, 52, 58, 59, 63, 64, 65, 66, 68, 71, 77, 87 in 124). S podrobnim poznavanjem taborov, taborskega gibanja in njegove dobe je veliko, tudi neposredno, prispeval k pripravi vsebinsko bogate razstave o taborih in k nastanku in postavitvi muzeja za zgodovino taborov v Ljutomeru. V zvezi s vprašanjem ali je na konec taborskega gibanja vplivala Pariška komuna — kar seveda ni — je še posebej raziskal vplive te prve proletarske revolucije med Slovenci in njene odmeve v slovenskih deželah (št. 81—84, 89).

Vso potrebno pozornost je dalje posvetil rasti slovenskega narodnega gibanja (št. 54, 57, 60, 74, 102, 113, 149) in problemu političnega razcepa ter obnovitvi slogaštva v 70 letih 19. stoletja (št. 66, 96), o čemer je govoril tudi na zborovanju slovenskih zgodovinarjev v Škofiji Loka 1972. leta. S pritegnitvijo novih virov je ugotovil razcep tudi na štajerskem, kjer ga dotlej nismo poznali, in dal v vseslovenskem prostoru bistveno drugačno podobo dogodkov, ki so pripeljali do ločitve duhov znotraj skupnega slovenskega narodnega gibanja in nato nekaj let pozneje pripeljali do ponovne sloge in slogaštva. V zvezi s politično zgodovino je s posameznimi razpravami posegel tudi v zgodovino delavskega gibanja (št. 21, 43, 56, 109), dal pa je tudi nekaj dragocenih prispevkov k poznavanju zgodovine Beneških Slovencev (št. 107, 122, 140).

Drugo področje zopet, ki je v večji meri pritegovalo Melika, so problemi demografsko populacijske vsebine, proučevanje razvoja teritorialnih, upravnih enot in meja, a tudi zgodovina kulturnih institucij na Slovenskem, še posebej šolstva. Na demografsko področje — posegel je tudi v širši slovenski in evropski svet — se je morda pod vplivom očetovega mentorstva usmerjal zlasti v svojih zgodnjih delih (št. 1, 3, 4, 5, 10, 12), vendar se je vanj vračal tudi še pozneje; pomemben je zlasti prikaz rasti mestnega prebivalstva na Slovenskem med leti 1869 in 1910 ter etnične plati tega razvoja (št. 29, 101). Teritorialne, upravne enote je obravnaval z vidika statističnih podatkov in konkretnih razvojnih poti. Najstarejše, toda že povsem zrelo znanstveno delo tega področja je že leta 1948 objavljena razprava, v kateri se je lotil vprašanja naselij kot upravno statističnih enot v časovnem razponu od 1770 do 1941 (št. 9). Razvoj upravnih enot je konkretno in podrobno proučeval na manjših ozemljih (npr. Grosuplje — št. 110; domžalsko območje št. 134; Ptuj — št. 138), vendar je prikazal v pregledni obliki upravne razdelitve na Slovenskem po letu 1945 (št. 126). Posebej se je v tem okviru posvetil študiju razvoja deželnih in okrajnih meja od obnovitve avstrijske oblasti nad vsemi slovenskimi deželami po padcu Napoleona. Delo, pri katerem je sodeloval tudi pokojni profesor Žagar, je že vrsto let končano, vendar zavoljo številnih kart in skic ter drugih prilog, žal, še ni objavljeno. Ker je bilo vprašanje šolstva zelo ozko povezano s krepitvijo narodne zavesti in afirmacijo slovenstva, je profesor Melik posegal tudi v njegovo zgodovino. V zvezi s tem je obširno pisal zlasti o osnovni šoli (št. 69, 75) in predzgodovini ter zgodovini slovenske univerze v Ljubljani tja do srede 70 let tega stoletja (št. 13, 111, 119, 125, 148). Zanimanje za šolstvo je slavljenca usmerjalo tudi k pisanju šolskih knjig, učbenika in dveh čitank za osnovno šolo (s soavtorstvom M. Kosa in F. Gestrina), ki sta »prvi poskus izbora najpomembnejših virov (v prevodu v slovenščino) za slovensko zgodovino do prve svetovne vojne« (št. 73, 90, 91).

Čeprav je Melik mojster analize, je ob rezultatih svojih znanstvenih proučevanj že relativno zgodaj prehajal tudi na sintezo slovenske zgodovine. Prvič leta 1950, ko sva skupaj pripravila slovensko zgodovino v stoletju 1813—1814 kot skripta VPŠ v Ljubljani, kjer je nanj odpadlo celotno besedilo do vključno marčne revolucije 1848. leta. Več kakor poldrugo desetletje pozneje je nastalo povsem novo besedilo za slovensko zgodovino od konca 18. stoletja do propada habsburške monarhije, ki sva ga pisala in napisala skupaj v celoti in ki je postalo »temeljni priročnik slovenske zgodovine tega obdobja« oziroma »je zelo koristen zgodovinski pregled, v katerem je marsikaj novega tako v sintetičnih potezah kakor tudi v navajanju posameznih novih podatkov«. O pomenu obeh knjig za širjenje znanja o slovenski zgodovini in za njen študij tudi v jugoslovanskem kulturnem prostoru govore prevodi obeh besedil (prvega v Beogradu 1951 in Zagrebu 1952, a drugega v Sarajevu 1979; glej št. 14, 16, 18, 55, 131). Deloma spremenjeno, mestoma

skrajšano, drugje zopet dopolnjeno besedilo zadnje knjige, je postalo tudi sestavni del Zgodovine Slovencev, ki jo je izdala Cankarjeva založba v Ljubljani (št. 141).

Prikazana tri širša področja iz novejšje slovenske zgodovine pa so le del Melikovega znanstvenega dela. Razgledanost v stroki, široko znanje, smisel za probleme zgodovinskih procesov in njihovo reševanje so ga popeljali še na druga vprašanja slovenske zgodovine. Iz srednjeveškega obdobja je ob kritični analizi obstoječih virov zavrnil neopravičeno mnenje starejše historiografije o resničnosti bitke pri Ljubljani v času madžarskih navalov (št. 22). Še uspešnejši je bil njegov poseg v problematiko nastanka mest na Slovenskem, kjer je ob ugotovljenem menjavanju nazivov »forum« in »civitas« za mnoge zgodnje meščanske naselbine na Slovenskem postavil tezo, da je vzrok za to iskati v razlikah med stališči mestnih gospodov in gledanji samih meščanov (št. 94). V zadnjih letih pa je razširil raziskovalno dejavnost še na nova vprašanja. Tako je začel proučevati gmotno podlago slovenske družbe v 19. stoletju (št. 142) in pa posamezne oblike vsakdanjega življenja, predvsem vprašanja prehrane, cen itd. (prim. št. 143). Posegel je tudi na teoretično plat zgodovine in družboslovja sploh, še posebej na področju narodnostnega vprašanja, revolucionarnosti, državnosti malih narodov in je sodeloval pri izdaji tovrstnih publikacij oziroma priročnikov (št. 40, 88, 98).

V zvezi s predavanji na fakulteti se je seveda moral poglobljati tudi v zgodovino jugoslovanskih narodov in narodnosti. Pri tem ni ostajal le pri dosežkih njihove historiografije, marveč je skušal v vrsti problemov, zlasti na relaciji odnosov Slovencev do posameznih zgodovinskih dogajanj na Balkanu, priti na čisto za lastnimi raziskavami. Tako je nastalo iz tega področja večje število preglednih strokovnih člankov (npr. št. 23, 24, 25) in razprav. V njih je obravnaval dogodke od vstaje v Bosni in Hercegovini do balkanskih vojn in njihovih odmevov v slovenskih deželah (št. 117, 135), odnose Slovencev do jugoslovanskega vprašanja ob raznih dogodkih (št. 61, 76) in do posameznih narodov in pokrajin v določenem času: do Makedoncev v letu 1903 (št. 76), Dalmacije okoli leta 1870 (št. 93). Posebej je obravnaval odnos Slovencev do Srbije v letih 1877/8 (št. 147) in zgodovino Karlovca v času Ilirskih provinc (št. 132). Tudi v nekrologih (št. 121, 129, 130, 137), v spremnih besedah prevodov pomembnejših zgodovinskih del v slovenščino (št. 35, 36), v orisih življenja in dela posameznih zgodovinarjev in drugih znanstvenikov (št. 114, 115, 116, 144) in predgovorih del domačih avtorjev (št. 145) je segel prek svojega ožjega znanstvenega področja. Napisal pa je še vrsto strokovnih in priložnostnih člankov v tujih in domačih revijah in časopisih.

Posebej je poudariti Melikovo skrb za tekočo zgodovinsko bibliografijo. Vse povojno obdobje je prav na njem — ne glede na občasne sodelavce v teh dolgih letih — ležalo breme za izhajanje tega za zgodovinarsko delo pomembnega pomagala. Od leta 1951 dalje objavlja v Zgodovinskem časopisu za posamezna krajša obdobja bibliografijo zgodovinskih publikacij in razprav od leta 1945 dalje. Do leta 1975 je izšlo že šest njegovih bibliografskih prispevkov, ki jih ureja po lastni zamisli tako, da bibliografske enote razporeja po tematiki oziroma po pomembnejših vprašanjih in selektivni metodi; s tem pa je uporabo zelo olajšal.

S svojim znanstvenim delom se je prof. Melik uveljavil ne le v slovenskem, ampak tudi v jugoslovanskem in mednarodnem prostoru s pogosto aktivno udeležbo na kongresih, simpozijih in okroglih mizah, kjer je cenjen in priljubljen gost. Od leta 1948 dalje skoraj ni bilo zborovanja slovenskih zgodovinarjev brez njegovega predavanja, zlasti še v času proučevanja slovenske politične zgodovine 19. stoletja. Isto moremo trditi tudi za kongrese

jugoslovanskih zgodovinarjev. Kot stalni član jugoslovansko-češkoslovaške zgodovinske komisije, ki ji je eden izmed najvidnejših in najdelavnejših članov, se od leta 1968 udeležuje vsakoletnih sestankov, ki se menjaje vrste v obeh državah. Njegov prispevek k programirani problematiki v obliki referatov in diskusij ni majhen. Pogost udeleženec je tudi na mednarodnem simpoziju Modvinci. Nastopil pa je tudi na svetovnem kongresu zgodovinarjev v Moskvi 1970. S tehtnimi prispevki je sodeloval na raznih domačih kongresih in seminarjih arhivarjev in slavistov, leta 1968 pa se je udeležil in je imel predavanje na vsezveznem kongresu zgodovinarjev in slavistov v Minsku v Sovjetski zvezi.

Ne glede na obsežen opus znanstvenega dela prof. Melika, ki zajema časovno obdobje od zgodnjega srednjega veka do sodobnosti, je slavljeneec večji del svojih sposobnosti, moči in časa posvetil delu na fakulteti. Predaval je in še predava na vseh treh stopnjah visokošolskega študija in je kot akademski učitelj opravljal poklicne obveznosti z vso doslednostjo, vestnostjo in odgovornostjo napredno, socialistično usmerjenega intelektualca. Njegova predavanja, ki jih je skrbno pripravil, so bila jasno in vsebinsko bogato zastavljena. V seminarjih je vedno obravnaval probleme, ki so bili tesno povezani s pomembnimi zgodovinskimi procesi; študente so z avtoriteto tega vedno privlačevali in veliko prispevali k razvoju njihovega zgodovinskega mišljenja in razumevanja marksističnega pogleda na zgodovino. Pedagoško delo je pogosto vezal tudi na terensko delo in ekskurzije, ki jih je ali sam vodil ali se jih udeleževal.

Ni naključje, da je pri prof. Meliku že dolgo vrsto let največ seminarških in diplomskih nalog, od katerih jih je že nekaj dobilo Prešernovo nagrado za študente, posamezne pa so bile objavljene v strokovnih revijah. Na podiplomskem študiju je bil mentor mnogim stajzistom, poznejšim magistrantom in doktorjem zgodovinskih znanosti. Mnogi izmed njih so se že uveljavili tudi kot znanstveni delavci v raznih inštitutih in dosegli tudi nazive akademskih učiteljev. Z eno besedo, bil je ves čas priljubljen predavatelj in profesor. Vedno je imel razumevanje za težave študentov in jim je bil pripravljen pomagati, kjerkoli je že mogel, pa naj je šlo za težave pri študiju, za neprilike pri opravljanju izpitov ali pri vpisu, a tudi v primerih materialnih težav. Za svojo pedagoško dolžnost pa je imel tudi sodelovati na vseh mogočih seminarjih in tečajih, doma in v zamejstvu, kjer je šlo za izpopolnjevanje znanja, prav tako pa tudi v vseh sredstvih javnega obveščanja.

Tudi sicer je mnogo svojih sil žrtvoval fakulteti. Bil je dolgoletni član ali predsednik vrste občasnih in predvsem stalnih odborov in komisij v okviru samoupravne organiziranosti ustanove. Predsednik komisije za osebne dohodke je bil kar dolgi dve desetletji. Sodeloval je pri sestavljanju fakultetnih statutov in drugih samoupravnih aktov. Vrsto let je opravljal vodilne funkcije na fakulteti. V letih 1968/72 je bil predsednik upravnega odbora, dve mandatni dobi je bil dekan (1974/7), a že pred tem tudi prodekan (1972/4) in pozneje predsednik sveta PZE za zgodovino.

Ob vsem tem je bil izredno delaven tudi v strokovnih društvih zgodovinarjev in arhivarjev, kjer ni samo formalno sprejemal obveznosti, ampak je obema društvoma posvetil veliko časa in dela. V organizaciji slovenskih zgodovinarjev je bil dolgoletni tajnik (1952/62, glej tajniška poročila v bibliografijo pod št. 26, 28, 30, 39 in 45), dalje odbornik in član uredniškega odbora Zgodovinskega časopisa, a od leta 1972 je njegov glavni urednik (prim. št. 118, 136). V društvu arhivskih delavcev je kot dolgoletni član odbora in podpredsednik (od leta 1961 dalje) veliko prispeval k povečani strokovni in znanstveni dejavnosti arhivov z raznimi pobudami, z mentorstvom in neposredno dejavnostjo zlasti pri raznih razstavah, pripravah ka-

talogov zanje in pri drugih arhivskih publikacijah. Vključeval se je tudi v neposredno reševanje arhivske problematike (št. 106, 120). V zadnjih letih deluje v področni raziskovalni skupnosti za zgodovinske vede in pri znanstvenem inštitutu Filozofske fakultete. Številne so bile njegove zadolžitve v svetih in drugih samoupravnih organih in telesih, ki jih je v svojem življenju opravljal v znanstvenih in kulturnih institucijah (znanstveni inštituti in knjižnice, muzeji, arhivi, šole) pa tudi v družbenih organizacijah in krajevni skupnosti.

S čestitkami ob šestdesetletnici, ki se jim zavoljo njegovega ugleda in priljubljenosti pridružujejo številni zgodovinarji, sodelavci in prijatelji ter znanci, želimo prof. Meliku, polnemu življenja in sle po njem, še posebej tudi to, da bi ob dobrem zdravju še dolga leta nadaljeval z enako uspešnostjo vse svoje mnogostranske dejavnosti, da bi dokončal vse že začrtane in še nove naloge in uresničil vse zelene cilje.

Ferdo Gestrin